

Доба # 367

Марія Козиренко

Ніч організувала серед зірок конкурс на право стати для людей сонцем. Вони по черзі стрибали з неба, встигаючи на льоту записувати в маленькі блокнотики всі загадані їм бажання.

День вмів добре починатися, але рідко користувався цим своїм умінням. Він любив спати, хоча знав, що це значно скорочує його життя. Поки день спав, замість нього працював ранок. Він дзеленчав будильниками, наступав спросоння на котів, варив каву, позіхав над сніданком і наївно сподівався на те, що всі годинники поспішають.

Коли прокинувся день, ранок уже десь подівся. День критично оцінив зроблене замість нього ранком, але вирішив, що, зрештою, все не так уже й погано. Жалкував лише, що давно не пив кави, і тому завтра вирішив прокинутись раніше. Потім почув, що люди, хочуть його позбутися. Відходячи, день узяв листок паперу й написав: "Я був". Цього чомусь від нього вимагали.

Вечір терпіти не міг світла, будь-якого. І тому дуже сердився, коли його змушували вмикати ліхтарі на вулицях, або ще гірше — сидіти на кухні під абажуром і пити чай з білої кружки (чаю він просто не любив, а біла кружка нагадувала про зиму, коли йому доводиться працювати вдвічі більше).

Ніч вигадала собі нову забавку: складати вітражі зі шматочків кольорових снів.